

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2024

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ (Ίω. γ' 13-17)
8 Σεπτεμβρίου 2024

Πλησιάζει ή μεγάλη δεσποτική έορτή τής Ύψώσεως του τιμίου Σταυρού, την οποία ή Έκκλησία μας έορτάζει στις 14 Σεπτεμβρίου. Γι' αυτό και στο θέμα του Σταυρού είναι αφιερωμένες δύο Κυριακές, ή μία πριν άπ' την έορτή και ή άλλη μετά την παραπάνω ήμερομηνία. Στο εύαγγελικό ανάγνωσμα τής σημερινής Κυριακής, άγαπητοί άδελφοί, άκούσαμε ένα μικρό απόσπασμα άπ' τον διάλογο του Χριστού με τον νυκτερινό μαθητή Του Νικόδημο. Αυτός ήταν μέλος του ιουδαϊκού Συνεδρίου, αλλά δεν συμφωνούσε με τις έχθρικές διαθέσεις τής ήγεσίας του ιουδαϊκού λαού άπέναντι στον Ίησοϋ Χριστό. Γι' αυτό ο Νικόδημος συνήθως απέφευγε να έκδηλώνει τα φιλικά του αίσθήματα άπέναντι στον Χριστό και ήταν κρυφός μαθητής. Βεβαίως, κατά την ήμερα τής Σταυρώσεως άνέλαβε, μαζί με τον Ίωσηφ άπ' την Άριμαθαία, την πρωτοβουλία για την άποκαθήλωση του νεκρού Σώματος του Έσταυρωμένου. Ο Νικόδημος έπισκέφθηκε ένα βράδυ τον Ίησοϋ Χριστό σε ένα σπίτι τής Ίερουσαλήμ και έθεσε προς Αυτόν το έρώτημα για το νόημα τής ζωής του ανθρώπου πάνω στην γη. Πιό συγκεκριμένα, τον άπασχολούσε το θέμα τής άποκαταστάσεως των σχέσεων του ανθρώπου με τον Θεό. Τον διάλογο αυτόν διασώζει ο εύαγγελιστής Ίωάννης, ο όποιος δείχνει ιδιαίτερη προτίμηση στους έκτενείς διαλόγους του Ίησοϋ Χριστού με διάφορα πρόσωπα. Με τους διαλόγους αυτούς ο Κύριος άποκαλύπτει στους συνομιλητές Του, και όχι μόνο σε αυτούς, ύψηλές αλήθειες για το Θεανδρικό Του Πρόσωπο και το άπολυτρωτικό έργο Του στον κόσμο.

Ο Χριστός άπάντησε στον Νικόδημο ότι είναι άπαραίτητη ή πνευματική αναγέννηση του ανθρώπου, ώστε αυτός να έπιστρέψει στον Θεό και να ζήσει κατά το θέλημά Του. Η αναγέννηση αυτή πραγματοποιείται «έξ ύδατος και Πνεύματος», δηλαδή με το μυστήριο του Βαπτίσματος. Άλλά για να διανοιχθεί αυτός ο δρόμος, θα προηγηθεί ή Σταύρωση του Μεσσία. Προφανώς ο Νικόδημος, ο οποίος κατείχε ύψηλή θέση στην ήγεσία του λαού, γνώριζε τα βασικά σημεία τής θρησκευτικής διδασκαλίας τής Παλαιάς Διαθήκης. Γι' αυτό και ο Χριστός χρησιμοποίησε ένα γνωστό παράδειγμα άπ' την ιστορία, όταν οι πρόγονοί τους περιπλανώνταν για σαράντα χρόνια στην έρημο στον δρόμο άπ' την Αίγυπτο προς την Γη τής Έπαγγελίας. Καθώς είχαν στρατοπεδεύσει στην έρημο, έφανίσθηκαν ξαφνικά στο σημείο εκείνο δηλητηριώδη φίδια. Όποιον δάγκωνε ένα φίδι, αυτός πέθαινε άκαριαία. Ο Μωϋσής τότε, ο άρχηγός τους, με έντολή του Θεού κατασκεύασε ένα χάλκινο φίδι, το όποιο

καὶ ἔστησε στὴν συνέχεια σὲ περίοπτη θέση στὸ κέντρο τοῦ καταυλισμοῦ τους. Ὅποιον δάγκωνε ἓνα φίδι, εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ ἀνυψώσει τὰ μάτια του πρὸς τὸ χάλκινο φίδι καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ ἐτοιμοθάνατος θεραπευόταν καὶ ἀπέφευγε τὸν θάνατο. Τὸ περιστατικὸ αὐτό, τὸ ὁποῖο καταγράφεται στὸ βιβλίον τῶν «Ἀριθμῶν», ὑπενθυμίζει ὁ Χριστὸς στὸν συνομιλητὴ Του Νικόδημο. Καὶ ὑπογραμμίζει ὅτι αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἀποτελοῦσε προτύπωση τῆς δικῆς Του Σταυρώσεως. Δηλαδή τὸ γεγονὸς τοῦ παρελθόντος λειτουργοῦσε ὡς μία συμβολικὴ εἰκόνα μὲ ὁμοιότητες καὶ ἀναλογίες πρὸς ἓνα μελλοντικὸ γεγονὸς. Τὸ πρῶτο γεγονὸς συνέβη στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ἀλλὰ τὸ βαθύτερο νόημά του ἀποκαλύπτεται μὲ ἓνα δεῦτερο γεγονὸς στὴν Καινὴ Διαθήκη. Τέτοιες προτυπώσεις ὑπάρχουν πολλὲς στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ ἀναφέρονται κυρίως στὸν Χριστό, τὴν Θεοτόκο καὶ τὸν τίμιον Σταυρό.

Τὰ φίδια στὸ στρατόπεδο τῶν Ἑβραίων ἐμφανίσθηκαν, ἐπειδὴ προηγουμένως ἄλλα φίδια εἶχαν ἐμφανισθεῖ μέσα στοὺς ἀνθρώπους. Οἱ Ἰσραηλίτες διαμαρτύρονταν συνεχῶς στὸν ἀρχηγὸ τους Μωϋσῆ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἔβλεπαν συνεχῶς ὅτι τοὺς προστάτευε ἀπὸ τοὺς κινδύνους κατὰ τὴν μακροχρόνια περιπλάνησή τους μέσα στὴν ἔρημο. Κατὰ ἓνα ἀνάλογο τρόπο καὶ ἐμεῖς ζοῦμε μέσα στὸν κόσμον καὶ πληγωνόμαστε ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες καὶ τὰ λάθη μας, ἀπὸ τὶς ἀδικίες καὶ τὶς προσβολὰς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων σὲ βάρος μας, ἀπὸ τὶς διαψεύσεις τῶν ἐλπίδων μας γιὰ μία καλύτερη ζωὴ καὶ ἀπὸ τὶς ἀνεκπλήρωτες προσδοκίες μας.

Τὸ χάλκινο φίδι, τὸ ὁποῖο ὁ Μωϋσῆς ἔστησε στὴν μέση τοῦ στρατοπέδου, συμβολίζει τὸν Ἐσταυρωμένον Χριστό. Τὸ φίδι δὲν ἦταν ἀληθινὸ καὶ ἀπεικόνιζε τὸ ὄργανο τῆς ἐξολοθρεύσεως τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ χάριζε τὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὸν βέβαιο θάνατον σὲ ὅποιον δεχόταν στὸ αἷμα του τὸ δηλητήριον ἀπὸ τὸ δάγκωμα τῶν φιδιῶν. Καὶ ὁ Χριστὸς, ὁ Ὅποιος ἦταν ἐντελῶς ἀναμάρτητος, πάνω στὸν Σταυρὸ ἐμφανίζεται «ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς ἀμαρτίας», φορτῶνεται τὶς ἀμαρτίες καὶ γενικῶς ὅλα τὰ βάρη τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ μᾶς ἀπαλλάξει καὶ νὰ μᾶς ἐλευθερώσει, χωρὶς Αὐτὸς νὰ φταίει καὶ νὰ εὐθύνεται σὲ κάτι. Καὶ γι' αὐτό, ὅπως λέγει ὁ προφήτης Ἡσαΐας καὶ ὅπως ψάλλουμε στὰ Ἐγκώμια τοῦ Ἐπιταφίου, ἂν καὶ εἶναι ὁ πῖθ Ὡραῖος (λόγω τῆς Θεότητός Του) ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, πάνω στὸν Σταυρὸ ἐμφανίζεται ὡς ὁ πῖθ ἄσχημος ἀπὸ ὅλους. Τὸ πῖθ θαυμαστὸ ὅμως εἶναι αὐτὸ πὸ ὁ ἴδιος εἶχε προαναγγεῖλει: «Ὅταν ἐγὼ ὑψωθῶ ἀπὸ τῆς γῆς, πάντας ἐλκύσω πρὸς Ἐμαυτόν». Ἐνῶ φαίνεται ὡς ὁ μὴ ἔχων κάλλος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, καθὼς εἶναι πάνω στὸν Σταυρὸ γεμᾶτος πληγῆς, τὴν ἴδια στιγμή γίνεται πῖθ ἐλκυστικὸς γιὰ ὅλους ἐμᾶς, ἐπειδὴ ἀκριβῶς εἶναι ὁ μόνος πὸ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ κάθε εἶδους βάρη, τὰ πολλὰ δηλητηριώδη βέλη, τῆς ζωῆς μέσα στὴν ἔρημον τῆς ζωῆς μέσα σὲ αὐτὸν τὸν κόσμον. Ὁ Μεσσίας, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, δὲν θὰ ἀποφύγει τὸ Πάθος, εἶναι παθητὸς. Εἶθε νὰ εἶναι καὶ ὁ ποθητὸς τῶν καρδιῶν μας.

[dkpdf-button]